

Njemu nasproti pri drugej mizi je sedel človek, o katerem Martin nij vedel, ali spada med gospodo, ali med druge priproste ljudi. Bil je to človek srednje baže v zelenej še dosti čednej suknji in v primerno prostih hlačah.

Naš Martin Dolencec, ki je bil poštena kmetska duša, se zelo ustraši, vidéc, da njegov najbližnji sosed pri nasprotnaj mizi po kosilu srebrno žlico skrivaje v rokav potisne, ter se na vse strani plaho ozira, da li ga kdo vidi pri tem rokovnjaškem delu.

Marsikdo si misli, kadar kaj tacega zapazi: Ej, kaj to mene briga — pa vstane in otide, zadovoljen, da je le njemu vest čista in da mu nihče ne more očitati kaj hudega.

Ali naš Martin Dolencec, poštenjak z Ostregavrha, si je vse drugače mislil. „Le počakaj,“ reče sam pri sebi „le čakaj ti rokovnjač ti; kar ti lahko storiš, zakaj bi tudi jaz kaj tacega ne storil, ali jaz hočem storiti pošteno in te učiti pameti.“

Pokliče krčmarja in ga vpraša za račun. Ko vse počteno plača, kar je zajedel in zapil, prime srebrno žlico ter jo na krčmarjeve oči potisne v svoj rokav.

Krčmar se mu nasmeje ter reče: „prijatelj, v najinem računu srebrne žlice nij, — srebrna žlica ostane tudi dalje še moja svojina. Ako ravno potrebujete žlice, dati vam hočem leseno, a srebrno potrebujem jutri za druge goste.“

Martin podá krčmarju žlico, ter mu reče: „to je bila le šala, ki sva jo naredila jaz in óni gospod, ki sedi tam pri onej mizi, ter ima tudi žlico v svojem rokavu.“

„Gospod, dajte krčmarju žlico nazaj,“ reče zdaj Martin, obrnívši se proti tujemu gospodu, „da ne bode mislil, da ste t a t.“

Ves bleđ potegne tuji gost srebrno žlico iz rokava, ter jo prisiljeno se smijoč poda krčmarju.

Nu, ta njegov posiljen smeh je trajal le malo časa, ker nazoči gostje resno planejo nanj, ter ga kakor tata poženó iz gostilnice.

Ali to še nij bilo vse. Zunaj pred vrati izroči krčmar gosposkega tatú žandarju, kateri ga odvede pred sodnijo, kjer mu je bilo odgovarjati za svoje sramotno delo.

Martina Dolenca z Ostregavrha pa so vsi gostje počastili kot vrlega poštenjaka ter so pili na njegovo zdravje; a krčmar prinese liter dobrega vina, katerega so vsi skupaj izpili, prijetno se zabavljajoč in smijoč, kako je priprost kmetič na tako zvít naćin izdal nesramnega tatú sodniji. (*„Djetinji Vrtić.“*)

Lákomi zajec.

(Basen.)

V gozdu bil je zajček mlád,
V zélnik je zahajal tát.
Drugi zajci ga svaré,
V kmetov zélnik naj ne gré.

Zajček misli si takó:
Kaj bi li učil me kdó!
V kmetov zélnik spet hití,
Tam se z glávami gostí.

Ali pameten nij bil,
Da je k zélniku zavil:
Kmet je v grmu tičal skrit,
Čakal zajca je srdit.

Puško sprózi, ustrelí,
Zajec milo zajecí,
Vskóči, zvrne se na tlá;
Kmet je pekel ga domá.